

כאשר עצר הקאדי את סוסו. בשערי ארמונו של המלך. קיבלוהו הזקפים בפנים נפולות. הם לא היו צריכים להסביר מדוע פניהם רעות. מצבה של הנסיכה. שהלך והידרדר משעה לשעה, השרה אוירת אבל וקדרות על כל באי הארמון, וגם על השומרים אשר בשער.

הקאדי לא נאלץ להמתין יתר על המידה. שומרי הארמון הכירוהו והוקירוהו, וכעבור רגעים ספורים מצא עצמו הקאדי משתחוה לפני המלך. שישב על כסאו בפנים נפולות.

"אדוני המלך", פתח הקאדי ללא שהיות, "אמש עלה אל מעוני חכם יהודי מפורסם, רבי אפרים אנקוה שמו. הוא טוען, כי בידי האפשרות לרפא את בת המלך. האם יתיר המלך את כניסתו לעיר, יחד עם משרתו?"

המלך עצר בעדו באחת. "הבא אותו לכאן מיד!", פסק בחדות. "חיילי המשמר יכינו עבור הרב מרכבה מלכותית!"

שעה קלה לאחר מכן כבר עמדו רגליהם של רבי אפרים אנקוה ומשרתו בשערי הארמון. "הננו היהודים היחידים על אדמת תלמסאן כולה", פילח הרהור כואב את ליבו של רבי אפרים, בעודו עולה במדרגות הרחבות, "אה, רבונו של עולם, עד מתי יהיו בניך למשיסה בידי אויביהם הנבערים?" ... הפאר המוגזם שנשקף מכל פינה בטרקלינו של המלך היווה ניגוד משווע לארשת התוגה העמוקה על פניו של המלך.

"אתה הוא רבם של היהודים?". שאל המלך. ענינו בוחנות את העומדים לפניו מכף רגל ועד ראש.

רבי אפרים הנהן בראשו לחיוב. "אני הוא", אמר. ואתה תוכל להביא מזור לבתי החולה?", שאל המלך כלא מאמין.

"רק בעזרתו יתברך!", נשא רבי אפרים ענינו כלפי מעלה. "אם כן", קם המלך ממקומו, "הבה וניכנס לחדרה של החולה".

"כמובן", נענה רבי אפרים, "אולם בשעה שנשתדל ברפואתה אבקש שלא יהיה בחדר איש מלבדי ומלבד משמשי".

המלך נעתר ברצון לתנאי שהציב בפניו רבי אפרים. הוא הוביל את שני אורחיו לחדר צדדי, וכאשר נכנסו חמקה דמעה סוררת מעינו. על מיטה רחבה שכבה בתו. תלושה ומצומקת, עיניה עצומות ופניה חיוורות.

"רפא אותה!". מלמל המלך בגרון חנוק ונסוג לאחור, סוגר אחריו את הדלת. רבי אפרים לא נשא עמו תיק רפואות. הוא לא התכוון לרקוח עבור החולה סמי מרפא, וגם לא לטפטף אל פיה שיקוי סודי. תחת זאת עצם רבי אפרים את עיניו, נשא ידיו למרום, והתחנן בפני בורא רפואות ואדון הנפלאות שיפליא לעשות וישלח מזור ותעלה לבתו החולה של המלך. למען יתקדש שם שמים בקרב האומות.

רגעים ספורים חלפו והנס התרחש. החולה פקחה קמעא את עיניה ומלמלה: "צמאה אני. אנא, השקוני מעט מים".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה ...פלא... 052-5079555

צרכי החג למען משפחות נצרכות

כמידי שנה לקראת חג הפסח אנו מחלקים מצרכי מזון למשפחות נזקקות. פונים אנו אליכם תושבי הצור והסביבה, להיות שותפים עדיין במצוה גדולה זאת ולהכניס את שמחת החג לבתים אלו. כל תרומה התקבל בברכה.

לישיבת חוני או אצל יובל פרטובי פל... 0505919251

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי דוד" [בהשתתפות כולל "חוני המעליל"]
העלון יצא לראשונה ב' יוסף בר אסתר סוסיס ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימיו מורת רחל בת איזיה סוסיס ע"ה שנלב"ע ביום כ"ו מרחשון התשע"ז

מתפללים

חול המועד פסח
ד' לעומר

שבת יט' ניסן ה-תשפ"ד
פרשה: א. אם כסף
ב. והקרבתם
הפטרה: הלינה עלי

הדלקת נרות - 18:58
צאת השבת - 19:51
ר"ת - 20:42

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:03

פסח	אחרי מות
עמוד השחר: 4:41	4:33
זמן טלית: 4:48	4:40
זריחה: 6:01	5:54
חצות: 12:41	12:40
מנחה גדולה: 13:14	13:14
שקיעה: 19:21	19:26

for son

"לאכול ולהישמר"

רבי מנחם-מנדל מקוצק
הקשה: אם התורה החמירה כל-כך בעונש החמץ ובהרחקתו, מוטב היה שתצווה שלא יאכלו כלל מאכל דגן בפסח, ומדוע הורה הקב"ה לאכול מצות בפסח?
השיב הצדיק: אין זו חכמה להתנזר מאכילה, החכמה היא לאכול ולהישמר מאיסורים.

העלון ליפואת
מנשה בר דוד ובריה
מרת אחוהי דינה בת רחל
ולע"נ חמי' ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרופא הקדוש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"להאמין, לצפות ולעשות"

אם ברור שהמשיח יבוא יום אחד - למה לחשוב שזה יקרה דווקא בעתיד הרחוק ולא מחר או היום או בעוד דקה? על-פי כל הסימנים הוא קרוב כל-כך.

שביעי של פסח קשור במיוחד עם הנאולה הצפויה לבוא על-ידי משיח-צדקנו. הבעל-שם-טוב אומר, שביום הזה מאירה הארתו של המשיח. כי צריך להודות, רבים היהודים המאמינים שהביטוי 'כשיבוא המשיח' הוא בעיניהם תחליף למשהו רחוק מאוד או בלתי-מציאותי. אף יש מי שבושה ששומעים דיבורים על בוא המשיח, כדבר קרוב וממשי - הם מרגישים שיש בכך משום 'חילול הקודש' אך אפשר ליטול מושג אוטופי נאצל ולהפכו לדבר מציאותי, שעשוי להתרחש כאן ועכשיו...

אחרים אומרים: "לשם מה צריך לדבר על כך? הוא יגיע כבוא הזמן. כשיבוא - נקבל את פניו". אבל נוסח האיני מאמין אינו תומך בנישה זו. שם נאמר "אחכה לו בכל יום שיבוא". מדובר בפירוש בציפייה אקטיבית, לא באדישות של 'כשיבוא - יבוא'.

מדוע אכן חשוב כל-כך לחכות ולצפות לבוא המשיח, לדבר על כך, להתפלל אל ה' ולבקש ממנו שימהר לנאלנו ולשלוח לנו את משיח-צדקנו? התשובה פשוטה: הציפייה היא תוצאה טבעית של אמונה אמיתית בבוא המשיח. יהודי המאמין באמת בבוא המשיח, לא יחזון אחרית הימים שכוחו באי-התממשותו, אלא כדבר ממשי ומציאותי - אך טבעי הוא שימתין ויחכה ויצפה לבואו, וכאשר יראה שהנאולה מתממדת - יבקש ויתחנן לפני ה' על בואה.

לא לשוא כלל הרמב"ם את האמונה בבוא המשיח בתוך י"ג עיקרי האמונה. בכך ביטא בצורה ברורה ביותר, עד כמה עניין זה הוא יסוד מרכזי בדת-ישראל. בסוף ספר יהי החוקה שלו הוא אף קובע, כי "כל מי שאינו מאמין בו (במשיח) או מי שאינו מתכה לביאתו - לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבנו". כי כשם שיהודי צריך להאמין בקב"ה ובמעמד הר-סיני ובנבואת משה רבנו, כך עליו להאמין בבוא המשיח.

אמונה אמיתית אינה רואה בבוא המשיח חזון עתידני רחוק, אלא הבטחה ברורה של הקב"ה, שעתידיה להתגשם בכל רגע ורגע. ואם ברור שהמשיח יבוא יום אחד - למה לחשוב שזה יקרה דווקא אי-שם בעתיד, ולא מחר או היום או בעוד דקה? על-אחת-כמה-וכמה בדרונו, כאשר כל הסימנים שניתנו לנו על התקופה שלפני בוא המשיח אכן התממשו ברור אפוא שביאת המשיח קרובה אלינו היום יותר מכל עת.

הציפייה החשובה לא רק בביטוי לשלמות האמונה, אלא היא עצמה בכוחה לקרב את הנאולה. רבים מגדולי ישראל אמרו וכתבו, כי הציפייה למשיח והתפילה והתביעה לקב"ה שיחיש את בוא הנאולה - הן שיבאוה מחר יותר.

הימים שהולפים אינם צריכים להחליש את אמונתנו. להפך, האמונה צריכה להתחזק והתעצם, מתוך ידיעה ברורה שאנו הולכים ומתקרבים אל הנאולה. גם על בני-ישראל במצרים נאמר כי "ולא שמעו אל משה מקוצר-רוח ומעבודה קשה", אך כשהגיעה עת הנאולה - לא עיכבם הקב"ה אפילו כהרף-עין.

נתחזק אפוא באמונה השלמה בבוא הנאולה ובציפייה לקראתה. ויהי רצון, שעוד השנה נזכה לערוך את 'סעודת המשיח' השלמה והאמיתית - לכבודו של משיח-צדקנו שכבר יבוא וישב עמנו ויביא את הנאולה האמיתית והשלמה.

חג פסח כשר ושמה

photos copyright © aniel.net

"שבת זוהר" מ'פסח"

המשנה במסכת פסחים אומרת אלו דברים שיוצא אדם בהם ידי חובתו בפסח, דהיינו מצה. ועושים את המצה או מחיטה או משעורה או מכוסמת או שיפון או שיבולת שועל. ונראה הקשר בין חמץ למצה, רק דבר שיכול להיות חמץ ממנו עושים מצה, ומדוע מאורז או דוחן וכו' אין לעשות ממנו מצה?

וכן הרמב"ם אומר אין איסור חמץ בפסח רק משום מחמשת מיני דגן, ועוד הרי ידוע שהנשים פטורות מהמצות שהזמן גרמן ומדוע חייבות באבילת מצה? מפני שאסורות בחמץ, לכן כל מי שאסור בחמץ חייב במצה. רואים את הקשר בין חמץ למצה.

א"כ מדוע הקשר בין החמץ למצה וכן מדוע כל העניין של חמץ לשמור בקדושתו בכל ימות השנה שאסור להשליכו ברחוב ואילו בפסח צריך להשביתו ולשורפו והוא אסור במשהו ואפילו בחורים ובסדקים. וגם לא מצינו דבר שצריך לעשות לו ביטול כמו החמץ ועוד מי שאוכל חמץ בפסח חייב כרת וגם אסור בהנאה וא"כ מסביר הרדב"ז החמץ רומז ליצר הרע ולכן את יצר הרע צריך להוציאו מכל מקום שנימצא בחורים ובסדקים שבלב האדם והוא אסור אפילו במשהו וצריך לגרשו ואפילו כל שהוא, שהחמץ הוא השאור ושאור הוא היצר הרע שהוא השאור שבעיסה שמעקבנו מלקיים התורה והמצוות וא"כ הרי מאותה עיסה עושים חמץ וגם מאותה עיסה עושים מצה הנה החמץ ומצה אותם אותיות, אלא ההבדל אות ה' ואות ח' ז"א ההבדל ביניהם הוא קו קטן המחובר והופך את ה - הא' ל-חית' א"כ ההבדל הוא דק מאוד. אלא ידוע שאדם שרוצה לחזור בתשובה קודם

צריך לסור מרע ורק אח"כ לעשות טוב. ובפסח צריך לגרש את היצר, ואומרים המפרשים בכל דור ודור צריך אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים שלא את אבותינו הוציא, אלא גם אותנו, ובאמת איך נרגיש גם אנחנו זאת כאילו יצאנו ממצרים והרי אנו איננו יכולים לתאר הצער של אבותינו במצרים, שהרי בפועל לא היינו שם, אלא מצרים זה השיעבוד של העולם הזה ובוזה גם היצר הרע הוא פרעה של ימינו ואנו צריכים להשתחרר ממנו, וכאילו יצאנו ממצרים וכתוב בזוהר ששואל ר' אלעזר את אביו ר' שמעון בר יוחאי זיע"א אם השאור הוא יצר הרע מדוע כל השנה הוא מותר צריך לאוסרו כל השנה ולא רק בפסח, אלא המשל לחולה ורופא.

כאשר הרופא אומר לחולה משך 7 ימים לא לאכול דבר פלוני מפני שהוא מזיק ואח"כ מתיר לו. אותו דבר כאן בפסח אנו נזהרים בחמץ שהוא מזיק ואחרי שאנו עולים בדרגה ומתקנים את עצמנו אח"כ, אחרי כל ההתעלות בתורה באמונה ובמצוות, והמצה בליל הסדר יש בה הרבה רפואה והתעלות וסגולה לשמירה ואפילו בלב ים, וא"כ אח"כ כבר אנו בריאים וחזקים לכן לאחר הפסח שוב אנו יכולים עם כח האמונה שבנו לנצח את יצר הרע וא"כ כל העמל שטרחנו ביגיעה ובצער עבור הפסח, והשבתת החמץ, הוא בעצם הכח שיכול לעזורנו כנגד היצר יהי רצון שזכות מצוות החג העמל והטורח נוכח לקיים את כל דברי התורה והמצוות משך כל השנה כולה אמן ואמן.

הלכות פסח

הלכות השכרת והשאלת כלים לגוי לשבת ודיני שביתת בהמה ודיני מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

שביתת בהמה שיהודי וגוי שותפים בה

לה. לדעת רבים מרבתינו הפוסקים, חיוב האדם בשביתת בהמתו הוא אף בבהמה שהגוי שותף בה. ומכל מקום אם בשעה שעשו השותפות בבהמה התנו ביניהם שיעבוד בה הגוי לבדו בשבת ויהיה הריוח של יום שבת לגוי לבדו, וכנגדו יעבוד בה היהודי יום אחד מימות החול ויהיה הריוח של אותו יום ליהודי לבדו, יש להקל, וכמו שנתבאר לעיל (ריש סימן רמה) לענין שותפות יהודי עם גוי בשאר עסקים, והיינו משום שבכל כיוצא בזה שהתנו ביניהם כנ"ל משעת עשיית השותפות, הרי סילק היהודי עצמו מהבעלות על הבהמה ביום השבת לגמרי, והרי זה כמו שמתחלת עשיית השותפות אין הבהמה שייכת לו בשבת כלל.

מכירת עסקים העובדים בשבת לגוי

לו. יהודי שיש לו בית חרושת, או חנויות, ורוצה להפעיל את עסקיו גם בשבת על ידי גוים בלבד, ועל ידי שימכור העסקים במכירה גמורה לגוי, אם הוא עסק שאם יסגור אותו בשבת יבוא לידי הפסד מרובה, וכגון שקיבל זכיון מהשלטונות להפעיל איזה עסק, ולפי תנאי הזכיון חייב להפעילו בכל ימות השבוע, או כגון שיש לו בית חרושת שיש שם מכונות שצריך להפעילן בכל ימות השבוע, ואי אפשר לכבות המכונות בערב שבת ולחזור ולהפעילן אחר השבת, ויום ולילה לא ישבותו, או כגון שיש לו חברה אבטחה על בתים או על עסקים שהיביים לעבוד ולשמור בכל ימות השבוע, יש להקל על ידי שימכור העסק לגוי במכירה גמורה, ועל פי כלל דיני מכירה לגוי המבוארים בשלחן ערוך חשן משפט (סימן קצ-קצד), אבל סיכום הדברים בעל פה, אפילו בפני עדים, אינו מועיל כלל, כל שלא עשו הקנינים כראוי, וכמו שמבואר בשלחן ערוך חשן משפט (סימן קפט). ולכן צריך שיתיעץ בדבר עם תלמידי חכמים גדולי תורה הבקיאים בהלכה ובדיני הקנינים, כדי שיעשה הכל באופן שתהיה המכירה כדת וכדין.

"שיריים מחיילים"

הי"ח

יהודי נכבד מחסידי צ'ורטקוב התארח פעם בליל-הסדר על שולחנו של ב"ק אדמו"ר הרש"ב מליובאוויטש. בשהגיעו לשולחן עורך לקח האורח 'שיריים' מצלחתו של הרבי. האורח ידע שמנהג זה (המקובל אצל חסידיו פולין) אינו נהוג בחב"ד, והקיר: "שמעתי ש'שיריים' מזכים". ענה הרבי: "השיריים של הרבי שלכם אולי מזכים - שלו מחיילים! הם מחיילים עבודה במסירות-נפש. עליכם לשקול אפוא היטב אם לקחת...". האיש הרהר רגע והחליט לקחת. לאחר זמן שיגר מכתב ובו בתב, שנקלע למצב קשה בעבודת-ה' ונזקק למסירות-נפש וברוך-ה' עמד בכך.